

До *основних трудових обов'язків* працівників відносяться: працювати чесно, сумлінно, дотримуватися дисципліни праці, своєчасно і точно виконувати розпорядження власника або уповноваженого ним органу, підвищувати продуктивність праці, поліпшувати якість продукції, дотримуватися технологічної дисципліни, вимог охорони праці, техніки безпеки і виробничої санітарії. Основні обов'язки закріплені в ст. 139 КЗпП України.

Спеціальні обов'язки, в яких відображається специфіка виробництва конкретного підприємства або конкретної трудової функції, встановлюються нормативними актами (статутами про дисципліну; статутами підприємств; локальними актами про правовий статус окремих підрозділів, посадових осіб; наказами і розпорядженнями) [1, с. 130].

Не втратили правового значення щодо забезпечення трудової дисципліни й громадські заходи. У ст. 152 КЗпП України закріплено положення про те, що власник або уповноважений ним орган має право замість накладання дисциплінарного стягнення передати питання про порушення трудової дисципліни на розгляд трудового колективу або його органу. Рішення громадського органу про застосування до порушника трудової дисципліни заходу громадського впливу не є дисциплінарним стягненням [1, с. 132].

Україна, ставши незалежною, суверенною державою, чітко визначилась у напрямках формування власної ефективної законодавчої бази стосовно трудового права і на даний час проводить різносторонню діяльність з метою:

- створення умов ефективної діяльності державних органів по здійсненню трудового права, його розвитку і вдосконаленню;
 - забезпечення оптимальної науково-обґрунтованої системи, об'єднуючої судові та інші державні структури, через які реалізується трудове право;
 - створення надійних умов забезпечення законних прав і свобод громадян, їх громадських об'єднань при трудовому законодавстві;
 - забезпечення дотримання прав і виконання обов'язків громадян України, іноземців та осіб без громадянства, а також юридичних осіб у процесі їх участі в трудових правовідносинах та багато іншого.
- Як правова держава, з метою посилення та покращення здійснення трудових правовідносин Україна відразу почала формування власного законодавства в усіх напрямках суспільних відносин шляхом реформування законодавства УРСР, прийняття Конституції України, нових законів, підзаконних актів, формуючи старі й нові галузі права в чітку, відрегульовану систему норм поведінки учасників трудового права та інших осіб під час здійснення всіх процедур трудового права і тому на даний час трудове право як одна з основних галузей у системі права проходить усі стадії відновлення відповідно до потреб розвитку цивільних трудових правовідносин в країні.

Висновки. Отже, розглянувши поняття трудової дисципліни, треба відмітити, що вона виступає необхідною умовою для належної організації будь-якої країни та являє собою сукупність не тільки певних правил поведінки працівників, а й питань, пов'язаних з необхідністю дотримання встановленого порядку, методів його забезпечення. Трудову дисципліну характеризують такі чинники: чесна й сумлінна праця; своєчасне й точне виконання розпоряджень власника (уповноваженого ним органу); підвищення продуктивності праці; поліпшення якості продукції; виконання технологічної дисципліни; додержання вимог охорони праці; дотримання техніки безпеки та виробничої санітарії; збереження та зміцнення власності підприємств установ організацій. Трудова дисципліна спирається на свідоме ставлення працівників до праці, що забезпечується методами переконання, заохочення, а часом і примусу. Головним є поза сумнівом, метод переконання.

Необхідною умовою успішної організації трудового процесу та високої продуктивності праці незалежно від галузі економіки, форми організації праці та соціально-економічних відносин є дотримання учасниками цього процесу певного розпорядку, координації діяльності та злагожденості в роботі. Закріплений у правових нормах порядок поведінки учасників трудового процесу визначає поняття трудової дисципліни як правового інституту. Трудова дисципліна – багатоаспектне явище, а тому в галузевій літературі її розглядають як правовий принцип галузі права; правовий інститут трудового права; елемент трудових правовідносин; фактичну поведінку учасників таких правовідносин.

Література

1. Карпенко Д.О. Трудове право України – К., 1999. – 129 с.
2. Мельничук О. А., Мельничук О. Ф. Трудове право України: Навчальний посібник. – Вінниця, 2009. – С. – 224-225.
3. Конституція України від 28 червня 1996 р.// rada.gov.ua зі змінами та доповненнями.
4. Кодекс законів про працю України від 10 грудня 1971 р.

ТЕНДЕНЦІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЛІЗИНГУ В УКРАЇНІ НА СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

Войтова Ю.

В даній статті розглянуті основні тенденції сьогодення розвитку лізингу. А також роль та значення лізингу в оновленні матеріально-технічної бази.

Постановка проблеми. В аграрній сфері економіки України нині склалася катастрофічна ситуація щодо технічного оснащення агроформувань основними засобами, їх складу та якісних характеристик. Рівень їх забезпечення основними видами техніки становить від половини до двох третин загальної потреби, а майже 90% з них відпрацювали один і більше строків експлуатації за нормативом.

У цих складних умовах важливу роль повинні відігравати лізингові технології, які покликані створити прийнятні умови для впровадження, ефективного використання сучасної прогресивної техніки та технологій, поповнення та оновлення наявного парку машин і механізмів аграрних підприємств. Донині, за експертними оцінками, лізинговими технологіями скористалися не більше 3% агроформувань, тоді як у розвинутих країнах цей показник складає близько 90%.

Основними причинами повільних темпів просувань лізингових технологій в аграрній сфері економіки є відсутність ефективного державного регулювання та державної підтримки лізингових технологій, економічна й політична нестабільність, недосконала нормативно-правова база, низька платоспроможність агроформувань, недостатній рівень розвитку ринку фінансових послуг, низька професійна підготовка керівників агроформувань щодо проведення лізингових операцій.

Оскільки в Україні ще недостатньо освоєний ринок лізингових послуг, це означає, що Україна має значний потенціал у створенні умов розвитку лізингу та збільшенні кількості лізингових компаній, котрі згодом могли б вийти на міжнародний ринок.

Аналіз останніх досліджень. Проблеми розвитку лізингу в Україні досліджували Н.Рязанова, Ю.Шевчук, С.В.Томчук, О.Вітг, А.Кравчук, В.Г.Андрійчук, П.І.Гайдуцький, А.М.Турило і інші вчені. Але, на наш погляд, залишаються недостатньо вивчені прикладні аспекти розвитку лізингу, в тому числі – основні тенденції сьогодення.

Мета статті. Метою статті є дослідження і обґрунтування основних тенденцій та перспектив розвитку лізингу в Україні на сьогоднішній день.

Виклад основного матеріалу. Економіка України перебуває у стані ринкової трансформації і потребує величезних фінансових ресурсів з метою придбання існуючими та новостворюваними підприємствами необхідної техніки, новітніх технологій. Розвиток лізингу має стати надійним альтернативним механізмом фінансування інвестицій в основний капітал.

Лізинг – це комплекс відносин щодо передачі лізингодавцем у тимчасове користування лізингоодержувачу майна за встановлену плату.

На сьогоднішній день в Україні суб'єктів господарської діяльності з основним видом функцій «Фінансовий лізинг» нараховується більше двохсот. Дані про діяльність даних суб'єктів господарювання Державний комітет статистики не оприлюднює, відомо лише, що близько 35% підприємств, які користуються їхніми послугами є збитковими[5].

Неплатоспроможність позичальників (лізингоодержувачів) – це одна із основних проблем сучасного лізингу, а особливо в Україні. Лізинговий платіж включає відшкодування частини вартості об'єкта лізингу й обраховується виходячи зі строку амортизації, процента за кредит, залучений за придбання майна за договором лізингу, винагороди лізингодавцю, відшкодування страхових платежів.

У фінансовий лізинг передається, як правило, нова техніка. Згідно з чинним порядком нарахування амортизації для цілей оподаткування, в перші два роки початкова вартість зменшується на 27,75 – 43,75%, залежно від того, до якої з груп основних фондів – другої чи третьої належить об'єкт лізингу. Зазначена сума амортизації включається до лізингового платежу і своєчасно сплачується лізингодавцеві[1]. Та більшість лізингоодержувачів неспроможні виконувати правила фінансової дисципліни, і в результаті лізингодавці зазнають збитків.

В ринкових умовах, коли ситуація на ринку постійно змінюється, з'являються нові технології, стрімко розвивається виробництво, лізингоодержувач зацікавлений у скороченні строку дії договору фінансового лізингу, але скоротити його він не має права. Згідно із законодавством мінімальний строк дії договору фінансового лізингу має становити 4 роки, оскільки за цей час буде амортизовано понад 60% вартості майна (у перший рік – 25%, у другий – 18,75%, у третій – 14,06%, у четвертий – 10,54%). Вирішити проблему, на мою думку, можна було б за рахунок використання суб'єктами лізингових відносин права здійснювати прискорену амортизацію об'єкта лізингу[3]. Проте чинне законодавство встановлює дозвіл на прискорену амортизацію лише для нових об'єктів лізингу, що належать до третьої групи основних фондів. Тому цілком слушно було б поширювати такий порядок і на об'єкти лізингу, що належать до другої групи основних фондів.

Через економічне та політико-правове середовище України прослідковуються суперечливі тенденції розвитку лізингу: з однієї сторони – лізинг в Україні розвиває свої оберти та зміцнює позиції, але цьому перешкоджає недосконале законодавство, махінації в розрахунках, перевищення цін на оподаткування. Лізингодавець змушений сплачувати податок на прибуток, не лише з власне прибутку, а й зважаючи на основну вартість об'єкта лізингу. Таким чином, лізингові схеми придбання основних фондів стають дорожчими і не вигіднішими. Отже, є сенс змінити порядок оподаткування, а податок накладати лише на винагороду, яку отримує лізингодавець за договором лізингу.

Однією з ключових проблем у процесі державної підтримки лізингових схем є те, що держава

намагається за допомогою однієї і тієї ж суми бюджетних коштів підтримати агроформування та виробників сільськогосподарської техніки.

Виділені бюджетні кошти на «запуск» механізму лізингу для оновлення парку сільськогосподарської техніки були використані неефективно. Основним джерелом фінансування державного агролізингу є кошти Державного бюджету України – більше 140 млн. грн. щорічно. Проте такі обсяги фінансування лізингових технологій для агроформувань є незадовільними, оскільки через невеликий обсяг не можуть задовільнити навіть найнагальніші потреби.

Висновки. На сьогоднішній день лізинг в Україні на початкових стадіях вітчизняну техніку порівняно з іноземною вдвічі.

Тому, на нашу думку, якщо держава сприятиме створенню здорових умов діяльності ринку лізингових послуг, а у вищих навчальних закладах будуть готувати спеціалістів з питань лізингу, то перед Україною відкриються широкі перспективи, а вітчизняні суб'єкти лізингової діяльності зможуть достойно конкурувати на міжнародному ринку.

Література

1. Вітт О. Проблеми і перспективи розвитку лізингу в Україні. / О. Вітт // Ринок цінних паперів України. – 2008. - №3/4. – с. 51-54
2. Кравчук А. Оперативний та фінансовий лізинг: відмінності в оподаткуванні. / А. Кравчук // Вісник податкової служби України. – 2010. - №1/2. – с. 30-31
3. Рязанова Н. Стратегія розвитку фінансового лізингу в Україні. / Н. Рязанова // Фінансовий ринок України. – 2008. - №7/8. – с. 17-18
4. Шевчук Ю. Лізинг як фінансовий інструмент: особливості і переваги. / Ю. Шевчук // Фінансовий ринок України. – 2006. - №10. – с. 23-25
5. Шкуратов О. І. Особливості розвитку лізингових відносин у системі АПК України. / О. І. Шкуратов // АгроСвіт. – 2008. - №5. – с. 33-37.

СУЧАСНИЙ СТАН ВІРТУАЛЬНОЇ ЗАЙНЯТОСТІ В АПК

Войтенко О. А.

Науковий керівник: Матвієнко О. Л., асистент

У статті розглянуто різні спектри розвитку віртуальної зайнятості в АПК. Окреслений вплив віртуальної зайнятості на збільшення кількості робочих місць.

Ключові слова: віртуальна зайнятість, інтернет, електронна торгівля, ринок праці, Інтернет-телефонія, інформаційний консалтинг, провайдинг, web-сторінка, реклама, віртуальна служба.

Вступ. Ринкові умови господарювання зумовлюють необхідність дослідження особливостей функціонування й розвитку віртуальної зайнятості в АПК. Забезпечити ефективну віртуальну зайнятість аграрного сектору неможливо без модернізованого розвитку інтернет-торгівлі, реклами, віртуальних служб. А існуючий рівень розвитку не відповідає даним вимогам ринкової економіки. Тому для підприємства по переробленню сільськогосподарської продукції зростаюче значення має удосконалення сучасного стану віртуальної зайнятості. Тому питання розвитку стану віртуальної зайнятості набуває актуальності як для менеджменту, так і для практики господарювання.

Постановка завдання. Розглянути та проаналізувати спектр віртуальних робіт, які нам може запропонувати інтернет-мережа задля збільшення кількості робочих місць і подальшого росту зарплатних пропозицій.

Результати. Розвиток Інтернет вплине на структуру і функціонування ринку праці. Україна має висококваліфіковану робочу силу технічного профілю. В міру розвитку мережі та її інфраструктур, українська робоча сила зможе швидко й ефективно адаптуватися з урахуванням необхідних змін у здійсненні агробізнесу.[1]

Завдяки електронній торгівлі істотно збільшиться обсяг зайнятості за двома спеціальностями: технічні програмісти і сервіспровайдери. В галузі програмування Україна цілком конкурентоспроможна на світовому ринку, і їй варто активно розвивати наявний потенціал. Розширення ділових можливостей, створене в результаті безперешкодного розвитку електронної торгівлі сільськогосподарською продукцією, дозволить таким спеціалістам залишитися на батьківщині, одержувати більш високу заробітну плату, витратити зароблені кошти, а також вкладати їх у розвиток економіки країни, а не експортувати свої таланти і доходи за кордон. Служба роботи з клієнтами, створювана електронною торгівлею сільськогосподарською продукцією, є ще однією сферою широкомасштабного надання нових робочих місць в агропромисловому комплексі. Необхідність існування подібних служб також може стати стимулом для створення цілої сфери таких послуг. Фінансовані приватними особами й урядом програми розвитку цих послуг забезпечать як ринок кваліфікованих технічних фахівців, так і орієнтований на клієнта ринок праці в галузі АПК.[2]

Але для того, щоб мільйони людей могли випробувати всі інформаційні, комунікаційні можливості